

Sygn. akt III KO 72/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. P.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 października 2016 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt XIV K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku skazanego K. P. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

K. P. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt XIV K [...] za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k., za które tenże Sąd wymierzył mu karę 11 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt III KK 413/12 oddalił wniesioną w sprawie kasację, jako oczywiście bezzasadną.

W piśmie skierowanym do biura Krajowej Rady Sądownictwa, w dniu 15 czerwca 2016 r. skazany K. P., domagał się wznowienia postępowania w jego sprawie. Po przekazaniu tego pisma organowi właściwemu do orzekania

w przedmiocie wznowienia, Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej SN poinformował pisemnie K. P. o wymogach wniosku o wznowienie postępowania.

W dniu 28 września 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo K. P., w którym wskazał on powody, dla których żąda wznowienia postępowania. W piśmie tym, potraktowanym jako wniosek o wznowienie postępowania, wskazał on na – jego zdaniem istotne – okoliczności popełnienia czynu, nie kwestionując swojego sprawstwa. Okoliczności te to strach, upojenie alkoholowe. Wskazał także na nieporozumienia z obrońcą oraz zastrzeżenia co do sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji i oceny materiału dowodowego. W konkluzji zakwestionował on wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, podnosząc między innymi, że właściwa ocena okoliczności dotyczących jego stanu psychicznego dawała podstawy do zastosowania art. 31 § 2 k.k. i nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli także w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez podmiot profesjonalny (art. 545 § 2 k.p.k.). (zob. postanowienie SN z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt V KO 39/16, OSNKW 2016/9/59). Z kolei „oczywista bezzasadność” wniosku o wznowienie postępowania może wynikać, z przykładowo powołanego w art. 545 § 3 k.p.k., odwołania się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, jak i z niepowołania we wniosku podstaw wznowienia albo wskazania takich, które nie są przewidziane w ustawie (postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15).

Powyższy pogląd znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Zauważyć trzeba, że Sąd Najwyższy wypowiadał się już w kwestii wznowienia postępowania, którego dotyczy wniosek skazanego. Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2015 r., III KO 33/15 oddalił wniosek obrońcy skazanego, odnosząc się dowodu z zeznań A. P., na który skazany ponownie powołuje się w swoim wniosku. K. P., pomimo otrzymania informacji co do przesłanek wznowienia postępowania nie dostarczył

w swoim, obszernym, piśmie żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób mogłaby być powiązana z podstawami wznowienia postępowania i chociażby w najmniejszym stopniu uprawdopodobniała zaistnienie okoliczności wskazujących na to, że w związku z postępowaniem w sprawie dopuszczono się przestępstwa mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia, że ujawniły się nowe fakty i dowody mogące uzasadniać przypuszczenie, że orzeczona wobec niego kara nie została wymierzona w sposób prawidłowy. Nie odmawiając skazanemu prawa do własnej oceny materiału dowodowego i zapatrywań prawnych odmiennych od tych, które stanowiły podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej, stwierdzić trzeba, że nie stanowi to podstawy wznowienia postępowania. Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego jest bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należy odmówić jego przyjęcia.

[aw]